

Tässä uutta pohdintaa, joka syntyi vain hetken mielihoituksesta. Kuten niin moni teksti ennenkin. Istuin hiljaa tuijottaen tyhjyyteen. Jokainen hengenveto sattui. Rintaani puristi. Oli kuin ylleni olisi puettu liian tiukkaan vedetty korsetti. Käteni olivat kahleissa. Jalkani maahan juurtuneina. En voinut liikkua. Saatoin vain katsoa eteeni. Nähdä vankilani lasiset seinät. Nähdä maailma sen ulkopuolella. Kyynel vierähti poskelleni. Olin jo kuvitellut niiden haihtuneen. Liian kauan olin istunut vankina. Liian kauan olin katsellut muiden menoa. Heidän elämäänsä. Ohi kiitävien ihmisten arkea. Aina joskus joku pysähtyi lasipallon luo. Katsoi uteliaana sisään. Joku jopa puhui minulle. Eivät he kuitenkaan kauan olleet. Lähtivät koputeltuaan palloa. Todettuaan seinät liian paksuiksi. Rikkumattomiksi. Sitten tulit sinä. Istuit seinän taakse. Katsoit minua ja hakkasit seinää. Hakkasit kunnes lasi viimein lähti murtumaan. Kunnes se viimein antoi periksi ja särkyi. Särkyi tomuksi. Tomun keskeltä tulit luoksesi. Katselit kahleitani. Kokeilit niiden lujuutta. Ne kestivät rajuimmatkin riuhtaisut. Kestivät kovimmatkin iskut. Hetken luulin sinun luovuttavan, lähtevän kuin muidenkin. Lähtevän ja jättävän minut ilman palloni suojaa. Sinä kuitenkin jäit. Jäit vartioimaan viereeni. Katsomaan kuinka epätoivoisesti rimpuilin kahleissani. Hetken kuluttua sinäkin etäännyit. Olit yhä luonani. Luonani vaan et lähelläni. Oli päästävä irti. Päästävä luoksesi. "Tule tänne. Tule viereeni", kuiskasit minulle ja minä revin ketjuni. Revin ja revin, eivätkä ne katkenneet. Kahleet jotka olin itse luonut. Ketjut joilla olin itse itseni kiinnittänyt eivät antaneet periksi. Nyt ymmärsin luoneeni itse vankilani. Luoneeni sen suojakseni. Vaan kuinka päästä irti? Katsoin sinua ja veikeää hymyäsi. Katsoin tuikkivia silmiäsi. Olisi päästävä luoksesi. Vaan kuinka? Odotathan yhä. Pääsen vielä irti. Katkaisen siteet ja riisun korsettini. Silloin olen luonasi. Olen vierelläsi viimein.